

Arrimadas a Vic

«Cs s'ha especialitzat en presentar-se com a víctima en municipis on no desperta gaire entusiasme. Sigui a Amer, Erretereria o Vic»

La visita electoral d'Inés Arrimadas a Vic

<https://www.naciodigital.cat/osona/noticia/60099/videos/ines/arrimadas/busca/troba/foto/dels/crits/vic> ha estat notícia en els mitjans de comunicació locals, catalans i de tot Espanya.

L'escribassada i el rebuig que va rebre la candidata no van ser cap novetat. Qui segueixi la política general ja sap que Ciutadans s'ha especialitzat en presentar-se com a víctima en municipis on no desperta gaire entusiasme. Sigui a Amer, el poble natal de Puigdemont; sigui a Erretereria, feu de l'esquerra abertzale; o en aquest cas a Vic, ciutat de llarga tradició catalanista, l'objectiu que busca la formació d'Albert Rivera és sempre el mateix: fer-se la foto per denunciar la suposada manca de llibertat que existeix a llocs on el partit taronja és poc estimat.

El primer aspecte que crida l'atenció d'aquest episodi de la campanya és la frase amb què Arrimadas va començar el seu parlament: *«No vamos a renunciar ni a un palmo de nuestra tierra»*. La proclama representa una contradicció flagrant amb el discurs estratègic de Cs, segons el qual, *«el subjecte de la política? que defensa el partit d'Albert Rivera és el ciutadà? i no els territoris?»*. Pel que sembla, l'estratègia aprovada per la IV Assemblea General de Ciutadans, al febrer de 2017, no es compleix. No interessa allò que diguin, pensin, manifestin o expressin els veïns. Interessa la possessió territorial *«hasta el último rincón de España»*, que és així com va definir Arrimadas la capital d'Osona.

El segon aspecte a comentar de l'acte és la paradoxa de les declaracions d'Arrimadas a favor de la llibertat. És molt hipòcrita que els dirigents d'un partit que desitgen que els presos innocents es podreixin a la presó s'omplin la boca cada dia parlant de llibertat. Dic això perquè el primer punt de tots els compromisos electorals de Rivera (el primer!) explicita que, si governa Cs, no concediran mai cap indult als independentistes empresonats. De les condemnes a presos comuns per delictes sexuals o de sang no diuen res: suposo que pensen que les violacions o els assassinats es poden perdonar *«segons les circumstàncies de cada fet»* però que, per contra, cal castigar amb duresa la votació noble i digna de l'1 d'octubre.

La realitat objectiva és que Arrimadas va anar a Vic, va tenir els micròfons al seu abast, va dir lliurement allò que va voler i se'n va tornar cap a casa. En canvi, ni Oriol Junqueras ni Jordi Sànchez poden anar enlloc. Més trist encara: mentre Arrimadas feia campanya a Vic, Jordi Sànchez havia de fer un acte tancat a la presó d'Estremera amb la foto del rei i la bandera espanyola al fons, malgrat ser republicà. Els poders de l'Estat busquen, amb imatges així, humiliar l'independentisme, per deixar clar qui mana el Regne d'Espanya i qui són els súbdits rebels criminals, *catalufos* sediciosos, que mereixen estar tancats.

El tercer aspecte incoherent són les preguntes retòriques d'Arrimadas a Vic: *«¿Us imagineu què és ser constitucionalista i viure en pobles com aquest?, que hagi de venir amb els teus fills a places com aquesta?»*, va dir tot assenyalant amb el dit les estelades i llaços grocs de la plaça Major. Segons aquest argument, la mena de llibertat que pregonen des de Cs consisteix en prohibir allò que no agrada als partits defensors de la unitat espanyola, no fos que algú se sentís incomodat.

Cal lamentar els insults que hi va haver en aquest acte, però és igual de lleig que s'insulti Inés Arrimadas que s'insulti Quim Torra, com fa ella cada dia; i el dret de protesta de la gent, per xiular els polítics educadament, també s'hauria de respectar. Sense oblidar que la majoria de vigatans van mostrar-se indiferents amb la presència d'Arrimadas ja que, tret d'un grupet de cridaners com ha passat altres vegades, la plaça Major estava ben buida quan la líder de l'oposició

---

parlava.

L'escenari per desllorigar el problema de fons ?entre independentistes i no independentistes? no s'aconsegueix amb fotos oportunistes. Passa per una taula de diàleg on es puguin debatre totes les posicions amb franquesa, sense apriorismes, ni crits contra ningú, ni repressió, ni presos, ni exiliats ni línies vermelles a cap banda. I, si la taula és impossible de fer, potser haurem de caminar, de nou, cap al sentit veritable i més bonic de la paraula llibertat.